

Łódź, 29 listopada 2011

DO-Or-V.0003.210.2011

**Pan
Witold Rosset
Radny Rady Miejskiej w Łodzi**

W odpowiedzi na Pana interpelację złożoną w dniu 16 listopada 2011 dotyczącą naruszenia postanowień umowy na realizację imprezy artystycznej „Międzynarodowy Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Filmowych Plus Camerimage” w latach 2009-2010, chciałabym poinformować, że Biuro Promocji, Turystyki i Współpracy z Zagranicą, które zawarło umowę z Fundacją Tumult z siedzibą w Toruniu przy ul. Rynek Nowomiejski 28, przekazało w dn. 7 lipca 2011 dokumenty dotyczące umowy do Biura Prawnego Urzędu Miasta Łodzi celem dalszego procesowania sprawy. W załączeniu przekazuję kopię opinii prawnej dotyczącej możliwości dochodzenia roszczeń przez Miasto w stosunku do Fundacji Tumult sporządzoną przez Biuro Prawne.

Hanna Zdanowska

Do wiadomości:

Tomasz Kacprzak- Przewodniczący Rady Miejskiej w Łodzi

Katarzyna Korowczyk – ~~p.o.~~ Dyrektor~~ka~~ Wydziału Organizacyjnego Urzędu Miasta Łodzi

Łódź, dnia 28 listopada 2011 r.,

Biuro Promocji, Turystyki i Współpracy z Zagranicą

Urząd Miasta Łodzi

W związku z interpelacją radnego Witolda Rosseta, w odpowiedzi na pismo z dnia 22 listopada br, znak DO-Or-V.0003.210.211 niniejszym wyjaśniam co następuje:

W dniu 13 lipca 2011 r. przekazano do Biura Prawnego wnioski o skierowanie do sądu sprawy niewykonania przez Fundację Tumult postanowień umowy nr 33/ZP/2009 r. z dnia 24 sierpnia 2009 r., na realizację imprezy artystycznej „Międzynarodowy Festiwal Sztuki Autorów Zdjęć Filmowych Plus Camerimage” w latach 2009 – 2010 r.

Jak wynika z załączonej do wniosku dokumentacji oraz zgłoszonej interpelacji przedmiotem wystąpienia do sądu mają być roszczenia Miasta Łódź wobec organizatora festiwalu z tytułu „zerwania umowy” i niezorganizowania imprezy artystycznej określonej w przywołanej umowie.

Na podstawie analizy przedłożonej dokumentacji, w szczególności zapisów umowy nr 33/ZP/2009 r. oraz załączonej analizy marketingowej wskazać należy na znaczne trudności w sprecyzowaniu szkody oraz konkretnego roszczenia, które mogłoby być przedmiotem ochrony prawnej i dochodzenia na drodze sądowej w ramach polskiego porządku prawnego. W tym stanie rzeczy – z perspektywy oceny prawnej – aktualnie brak rzetelnych podstaw do wydatkowania kwoty 100 000 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu wobec braku zidentyfikowanej podstawy prawnej i faktycznej do skonstruowania roszczenia cywilnoprawnego.

W świetle norm prawa cywilnego szkoda podlega zaspokojeniu według reżimu przepisów określających odpowiedzialność kontraktową (z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania/umowy) bądź wedle przepisów określających odpowiedzialność deliktową (z tytułu czynów niedozwolonych).

Wskazać należy, iż przez szkodę w szerokim i potocznym rozumieniu ujmować można każdy uszczerbek czy to o charakterze majątkowym czy też niemajątkowym. Nie każdy jednak tak potocznie rozumiany uszczerbek czy jakakolwiek sytuacja postrzegana jako niekorzystna dla określonego podmiotu podlega zrekompensowaniu na drodze prawnej. Na gruncie przepisów o odpowiedzialności odszkodowawczej (kontraktowej i deliktowej) zaspokojeniu podlega co do zasady uszczerbek typu majątkowego, natomiast uszczerbek o charakterze niemajątkowym podlega kompensacie w ograniczonym zakresie – tzn. tylko w przypadku wystąpienia szkody na osobie

(krzywda) lub naruszenia dóbr osobistych, kompensacja następuje poprzez zapłatę zadośćuczynienia. Dodatkowo należy też podkreślić, że sam uszczerbek majątkowy jest definiowany przez art. 361 § 2 kc jako strata którą poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Obydwie te kategorie „strata” i „utracone korzyści” posiadają przy tym tradycyjnie przyjmowany i powszechnie utrwalony sposób rozumienia przez doktrynę prawniczą i judykaturę.

Odnosząc się do analizy przedmiotowego przypadku związanego z brakiem realizacji umowy nr 33/ZP/2009 należy przeanalizować możliwość sformułowania w pierwszej kolejności roszczeń z tytułu niewykonania czy też nienależytego wykonania umowy. Jak wskazano wcześniej w tym wypadku – mowa o odpowiedzialności kontraktowej – rozważać należy zasadność potencjalnych roszczeń majątkowych z tytułu szkody majątkowej, brak bowiem w tym reżimie konstrukcji rekompensujących uszczerbki niemajątkowe.

Z istoty rzeczy wystąpienie szkody jest kluczową przesłanką tej odpowiedzialności. Wskazując na utrwalone i powszechnie przyjmowane rozumienie szkody majątkowej należy mieć na względzie jej dwie postacie: *rzeczywistą stratę (damnum emergens)* czyli faktyczne zmniejszenie majątku poszkodowanego, oraz *utraconą korzyść (lucrum cessans)* czyli brak spodziewanego wzrostu majątku. Fakt wystąpienia tak rozumianej szkody ustala się za pomocą metody dyferencyjnej, tzn. poprzez porównanie faktycznego majątku poszkodowanego według stanu z przed i po zdarzeniu wywołującym szkodę (dla ustalenia straty) oraz porównanie stanu hipotetycznego majątku ze stanem faktycznym majątku (dla ustalenia utraconych korzyści). O ile strata z reguły jest łatwo uchwytana, o tyle pewne wątpliwości budzić może ocena konkretnych stanów faktycznych pod kątem rzeczywistej utraty korzyści. W tym zakresie podkreśla się zwłaszcza, iż na gruncie prawa polskiego zaspokojeniu w ramach *lucrum cessans* podlegają jedynie korzyści, których uzyskanie było pewne, w odróżnieniu od wszelkiego rodzaju tzw. szkód ewentualnych (*le prejudice eventuel*) które polegają na utracie potencjalnych szans i możliwości.

Odnosząc te ogólne zasady ustalania szkody i jej zaspokojenia do możliwości zdefiniowania sytuacji Miasta Łodzi – związanej z faktem niewywiązania się przez drugą stronę umowy z jej zobowiązań związanych z organizacją festiwalu – w ramach konstrukcji szkody, wskazać należy na brak w istniejącym stanie faktycznym elementów dających się zakwalifikować czy to jako rzeczywista strata (*damnum emergens*) czy też utracona korzyść (*lucrum cessans*).

Takie zjawiska jak marka, wizerunek, potencjał promocyjny stanowią wartości o charakterze niematerialnym, mogą też mieć w określonych warunkach swoją wartość rynkową.

Jak wskazano w notatce z 7 września 2010 r., przekazanej przez Biuro Prawne do Biura Promocji, Turystyki i Współpracy z Zagranicą wycena wartości marki/brandu/ CAMERIMAGE sama w sobie jest niewystarczająca, mogłaby bowiem jedynie określać wartość rynkową tej marki np. dla celów dokonania obrotu tą marką, nie określa natomiast szkody Miasta w związku z brakiem festiwalu w umówionym okresie, w szczególności zaś szkody w rozumieniu art. 361 § 2 kc. Jak wskazano dalej, dla ustalenia szkody w rozumieniu przywołanym powyżej konieczne byłoby dokonanie analizy dyferencyjnej np. poprzez porównanie wpływów do budżetu Miasta Łodzi związanych z organizacją festiwalu, pomniejszeniu ich o wydatki związane z finansowaniem festiwalu i ich porównanie z faktycznym stanem majątku Miasta w sytuacji gdy festiwal się nie odbył.

Tego typu rozważania czynić należy przy tym w odniesieniu do majątku Gminy, przez który zgodnie z art. 43 ustawy o samorządzie gminnym rozumie się własność i inne prawa majątkowe należące do gminy. W szczególności zaś ocenie w tym zakresie winien podlegać wpływ braku festiwalu na dochody gminy, które są definiowane przez art. 54 ustawy o samorządzie gminnym i przepisy ustawy z dnia 13 listopada 2003 r., o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Jak tymczasem wykazuje załączona analiza firmy MilwardBrown ekonomiczne aspekty oddziaływania festiwalu i konsekwencje związane z brakiem takiego oddziaływania nie dają się zakwalifikować w kategoriach straty (*damnum emergens*) czy utraconych korzyści (*lucrum cessans*) w majątku gminy jako osoby prawnej.

Zgodnie bowiem z załączoną analizą festiwal generuje następujące przychody:

- w sektorze turystycznym (2.040.000 zł) – uwaga: Miasto nie prowadzi w tym zakresie działalności usługowej, z całą zaś pewnością nie jest w stanie wykazać utraty wpływów do budżetu Miasta w obszarze dochodów zdefiniowanych w ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, nie jest więc to uszczerbek w majątku Miasta w rozumieniu straty czy utraconych korzyści;

- w sektorze usług i handlu, w związku ze środkami wydatkowanymi w ramach organizacji festiwalu – uwaga : odbiorcami tych środków jak wskazuje analiza jest sektor usługowy i handlowy, również w tym wypadku ewentualny uszczerbek w przychodach (*lucrum cessans*) występuje w obszarze zewnętrznych podmiotów, nie występuje natomiast w budżecie Miasta;

- na rynku pracy – poprzez wzrost zatrudnienia – uwaga: powyższe oddziaływanie dotyka konkretnych jednostek, nie przekłada się natomiast w ramach adekwatnego związku przyczynowego na sytuację majątkową gminy; poziom zatrudnienia na obszarze gminy a zwłaszcza jego wzrost jest niewątpliwie istotnym dla gminy czynnikiem, który leży w obszarze jego zainteresowań i zabiegów, wskaźnik ten jest jednak uwarunkowany wieloma czynnikami, nadto w ramach zwykłych normalnych powiązań kauzalnych nie daje się powiązać z konkretnymi wielkościami dochodów lub wydatków gminy.

Pozostałe obszary oddziaływania festiwalu, o charakterze promocyjno – kulturalnym, z perspektywy pojęcia straty czy utraconej korzyści w rozumieniu prawa cywilnego są zupełnie bezprzedmiotowe. Sama bowiem utrata pewnych potencjalnie korzystnych warunków, sprzyjających możliwości wystąpienia korzystnych i pożądanых zjawisk o charakterze ekonomiczno – społecznym stanowić może co najwyżej kategorię szkód ewentualnych, które jak wspomniano wcześniej, nie podlegają zaspokojeniu w polskim systemie prawnym. Należy bowiem uzupełniająco dodać, iż rekompensata szkody, poza koniecznością wykazania i zdefiniowania szkody w opisanych powyżej kategoriach straty i utraconej korzyści wymaga jeszcze jej ujmowania w ramach i granicach adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 kc). Kształtowanie przez Gminę – w ramach zadań własnych – korzystnych warunków dla rozwoju społecznego, kulturalnego, ekonomicznego jest zjawiskiem złożonym i wieloaspektowym, stąd też brak realnych możliwości uchwycenia jak takie działania przekładają się na konkretne efekty w określonych ramach czasowych. Wskazane w załączonej analizie obszary potencjalnego korzystnego oddziaływania festiwalu – poza tym że w istocie skutkować mogą na strefę majątkową podmiotów zewnętrznych a nie Gminy – takie jak zwiększone wpływy w sektorze turystycznym, zwiększone wpływy w sektorze usług i handlu, zwiększone zatrudnienie, są zjawiskami o różnorodnych uwarunkowaniach, na które to parametry wpływ ma i

może mieć szereg czynników, tak więc również z perspektywy adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 kc) brak możliwości uchwycenia adekwatnych – zwykłych i bezpośrednich – powiązań kauzalnych pomiędzy brakiem festiwalu a odpowiednio poziomem obrotów w sektorze turystycznym/ w sektorze usług i handlu/ wzrostem lub spadkiem zatrudnienia i wpływem tej sytuacji na poziom wpływów do budżetu Miasta Łodzi z tytułu przychodów zdefiniowanych w ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Uwzględniając wszystkie te powyższe uwarunkowania i uwagi, z całą stanowczością stwierdzić można iż na gruncie obowiązujących przepisów, omówionych powyżej, oraz dostępnych instrumentów procesowych brak jest możliwości zdefiniowania i wykazania za pomocą dostępnych środków dowodowych szkody która odpowiadała by pojęciu straty (damnum emergens) czy też utraconej korzyści (lucrum cessans).

W kontekście powyższych uwag należy wskazać, iż ustawodawca liczy się z tego typu sytuacjami, gdzie realizacja określonych obowiązków umownych ma olbrzymią wartość dla Strony uprawnionej do żądania ich wykonania, równocześnie konsekwencje ich niewykonania lub nienależytego wykonania przez kontrahenta są lub mogą być zupełnie nieuchwytne za pomocą ogólnej konstrukcji straty czy utraconej korzyści w rozumieniu art. 361 § 2 kc. W szeregu wypadków fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania sam w sobie nie pociąga za sobą widocznych konsekwencji w majątku wierzyciela, czy też konsekwencje te są zbyt złożone i nie dają się w prosty i przejrzysty sposób oszacować. Dla tego typu sytuacji, gdzie niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego może mieć trudno uchwytnie lub nie dające się wprost oszacować konsekwencje majątkowe, ustawodawca uwzględniając nierealność wymagania w takich wypadkach żądania od wierzyciela wykazania na ogólnych zasadach straty lub utraconej korzyści, przewiduje możliwość zrekompensowania faktu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego jeżeli strony same w umowie dokonają oszacowania ujemnych konsekwencji mogących wynikać z faktu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Zgodnie bowiem z regulacjami art. 483 – 484 kc strony umowy mogą zastrzec, iż naprawienie szkody wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniężnej (kara umowna). W takim wypadku wierzyciel nie musi wykazywać faktu szkody i jej wysokości, może się natomiast domagać zapłaty umówionej kwoty stanowiącej karę umowną, wykazując sam fakt niewykonania lub nienależytego wykonania umowy.

W analizowanym przypadku konsekwencje niewykonania i nienależytego wykonania obowiązków przyjętych przez Fundację Tumult związanych z organizacją festiwalu strony uregulowały w § 7 umowy, przy czym w ust. 1-3 strony uregulowały trzy odrębne sytuacje określając dla każdej z nich określone konsekwencje finansowe, przy czym z umownym zastrzeżeniem kary umownej mówić możemy wyłącznie w stosunku do zapisów ustępu 1-2 przywołanej normy umownej.

Zgodnie z ust. 1 strony określiły konsekwencje nienależytego wykonania umowy polegające na braku realizacji poszczególnych elementów festiwalu w sytuacji gdy festiwal się odbył. Odpowiednio do tego płatność kar z tego tytułu ustalono na 3 dni od zamknięcia festiwalu. W tym przypadku zgodnie z regułami wykładni jasnym jest iż przedmiotowa kara ma zastosowanie dla wypadków gdy festiwal został zorganizowany, lecz nie odpowiadał zastrzeżonym w umowie parametrom.

Zgodnie z ust. 2 strony zastrzegły odrębne kary umowne z tytułu nieprzedłożenia w terminie materiałów sprawozdawczych, które również odnoszą się do zrealizowanych Festiwali.

Konsekwencje niezrealizowania festiwalu zostały natomiast odrębnie i samodzielnie uregulowane w odrębnej jednostce redakcyjnej – ust. 3 – zgodnie z którym pociąga to za sobą jedynie obowiązek zwrotu kwot zaliczkowo wypłacanych w ramach faktur częściowych na poczet festiwalu który nie został zrealizowany. Zgodnie z powyższym strony *de facto* nie określiły kary umownej z tytułu nie zrealizowania festiwalu określając jedynie zasady zwrotu świadczenia wzajemnego wypłacanego w trybie uprzednich płatności częściowych. Opisana redakcja skutkuje w ten sposób, iż dla analizowanej sytuacji brak jest zdefiniowanej kary umownej, pozostaje natomiast jedynie odwołanie do możliwości dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych (ust. 4). Aktualnie trudno ustalić, co przemawiało za ustanowieniem stosunkowo istotnych i wysokich kar umownych z tytułu nienależytego realizowania festiwalu, zupełnie natomiast odstąpiono od zastrzeżenia kary umownej dla przypadku niezorganizowania festiwalu, ograniczając się jedynie do zastrzeżenia obowiązku zwrotu kwot wypłacanych zaliczkowo i możliwości dochodzenia odszkodowania na zasadach ogólnych. Być może strony na etapie zawierania umowy w ogóle nie liczyły się z taką sytuacją, lub też zakładały iż w przypadku potencjalnego braku festiwalu brak będzie w istocie szkody podlegającej rekompensacie, stąd jedynie ograniczenie do obowiązku zwrotu świadczenia wzajemnego. Abstrahując od motywów, jakie przemawiały za takim ukształtowaniem umowy, jasnym jest w świetle reguł wykładni że strony nie zastrzegły w umowie kary umownej na wypadek niezorganizowania festiwalu, stąd też dochodzenie rekompensaty wszelkich uszczerbków jakie Miasto z tego tytułu zamierzałoby wywodzić musiałoby się kwalifikować w kategorii straty (*damnum emergens*) i/lub utraconej korzyści (*lucrum cessans*) w rozumieniu art. 361 § 1 kc i musiałoby być udowodnione zgodnie z ogólnymi regułami procesowymi, czyli poprzez wykazanie faktycznie poniesionych strat i faktycznie utraconych korzyści w budżecie Miasta Łodzi.

Uzupełniając dla porządku przedmiotową analizę, wskazać należy iż alternatywną podstawę prawną dla dochodzenia odszkodowania w stosunku do przepisów regulujących odpowiedzialność kontraktową (norma ogólna 471 i nast. Kc, art. 483 – 484 kary umowne) stanowią przepisy o odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych (tzw. odpowiedzialność deliktowa – art. 415 i nast. kc). Przywołana odpowiedzialność deliktowa opiera się również na konieczności wykazania faktu wystąpienia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 kc, tym samym omówione wcześniej względy wykluczające sformułowanie szkody i roszczenia na gruncie odpowiedzialności odszkodowawczej kontraktowej na tej samej zasadzie wykluczają zdefiniowanie szkody dla roszczenia deliktowego. Pojęcie szkody majątkowej, zdefiniowane w art. 361 § 2 kc jako przesłanka obowiązku odszkodowawczego ma charakter uniwersalny i identycznie odnosi się do odpowiedzialności kontraktowej jak i odpowiedzialności deliktowej.

Również dla porządku należy wskazać, iż instytucja bezpodstawnego wzbogacenia /zwrotu nienależnego świadczenia/ z istoty rzeczy nie znajduje zastosowania do formułowania potencjalnego roszczenia związanego z brakiem zakładanej przez Miasto realizacji Festiwalu. O ile Miasto niewątpliwie przyczyniało się do budowania marki Festiwalu czyniąc na ten cel określone nakłady finansowe, nie mniej wszystkie wydatki w tym zakresie dokonywane były w ramach określonych stosunków umownych tym samym *ex definitione* brak podstaw do ewentualnego żądania ich zwrotu lub rekompensaty za pomocą instytucji bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 i nast. kc).

Odnosząc się w konkluzji do treści wniosku o skierowanie sprawy do sądu i związanej z tym interpelacji stwierdzić należy, iż w świetle oceny prawnej ustalonego w sprawie stanu faktycznego i zgromadzonej dokumentacji brak jest roszczenia majątkowego mogącego stanowić przedmiot ochrony sądowej.

Równocześnie przyjmując hipotetycznie możliwość ustalenia w drodze dalszych analiz uchwytne go uszczerbku majątkowego w majątku Miasta Łodzi, kwalifikującego się jako rzeczywista strata lub rzeczywista utracona korzyść w rozumieniu art. 361 § 2 kc wskazać należy – odnosząc się do uwag dotyczących kwestii ewentualnego przedawnienia potencjalnych roszczeń Gminy – iż aktualnie zachowane są ramy czasowe dla sądowego dochodzenia potencjalnych roszczeń.

Zgodnie z ogólną normą art. 118 kc roszczenia przedawniają się z upływem 10 lat, a w przypadku roszczeń związanych z działalnością gospodarczą z upływem 3 lat. Termin przedawnienia zaczyna biec od daty wymagalności świadczenia, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonych działań przez uprawnionego wówczas bieg terminu rozpoczyna się od dnia w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynności w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 kc).

Wskazać należy, iż potencjalne roszczenia Gminy w przedmiotowej sprawie nie powinny być kwalifikowane jako związane z działalnością gospodarczą gdyż związane są z realizacją zadań własnych gminy w obszarze wspierania imprez artystycznych (kultura) i promocji gminy. Nie mniej przyjmując nawet z ostrożności procesowej możliwość uwzględnienia przez sąd okresu trzyletniego przedawnienia, trzyletni okres przedawnienia roszczeń z tytułu niezorganizowania festiwalu w 2010 r., rozpoczynałby swój bieg w 2010 r. Kwestią dyskusyjną jest ustalenie konkretnej daty początkowej, niemniej jeśli przyjąć najbardziej zachowawczo jako wyznacznik pismo Fundacji Tumult z dnia 5 lutego 2010 r. o rezygnacji z organizacji festiwalu, wówczas przedawnienie potencjalnych roszczeń przy założeniu okresu trzyletniego następowałoby najwcześniej z dniem 5 lutego 2013 r.

Rozpatrując w ramach odpowiedzialności kontraktowej ewentualne zastosowanie do oceny zobowiązań Fundacji z tytułu realizacji umowy przepisów o umowie o dzieło – jeśli uzna się iż organizacja imprezy artystycznej jest dziełem w rozumieniu art. 627 kc – przyjmować należy dwuletni okres przedawnienia, liczony zgodnie z art. 646 kc od dnia oddania umówionego dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane – od dnia w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane. Zważyć przy tym należy, iż SN w orzeczeniu z dnia 13 marca 1967 r., sygn. akt I CR 500/66 uznał, iż umowa w której jedna ze stron zobowiązała się do wykonania określonej produkcji artystycznej za wynagrodzeniem nosi znamiona umowy o dzieło. Analizując kwestie przedawnienia dla przedmiotowej sytuacji w oparciu o art. 646 kc wskazać należy, iż w umowie nr 33/29/2009 strony nie określiły terminu „wykonania” Festiwalu w 2010 r., przewidując iż do organizacji Festiwalu Fundacja przystąpi po podjęciu przez Miasto Łódź uchwały budżetowej, i powiadomieniu Fundacji o powyższym (§ 1 ust. 2) właściwy zaś termin w jakim odbędzie się festiwal strony określą precyzyjnie w dodatkowym aneksie do umowy, po potwierdzeniu realizacji Festiwalu. Wobec tego, iż do powyższych zdarzeń nie doszło, do ustalenia początkowej daty okresu przedawnienia należy zastosować normę art. 120 § 1 kc w związku z art. 646 kc. Skoro Festiwal jest zdarzeniem o określonej randze, odbywa się rokrocznie, tradycyjnie wpisany jest w kalendarz imprez artystycznych o randze światowej, i faktycznie cyklicznie odbywa się na przełomie listopada i grudnia każdego roku, (tak też było we wskazanym 2010 r. gdy Fundacja zorganizowała Festiwal w tymże terminie w Bydgoszczy, pomimo iż Miasto Łódź nie

wycofało się ze swoich zobowiązań umownych i nigdy nie zwolniło Fundacji z jej obowiązków). W tym stanie rzeczy na zasadzie art. 120 § 1 kc w związku z art. 646 kc dwuletni termin przedawnienia liczyć należy od daty przewidywanego terminu w którym winien się odbyć Festiwal w normalnym toku rzeczy, czyli od przełomu listopada i grudnia 2010 r. Odpowiednio do tego przedawnienie roszczeń należałoby uwzględnić na przełom listopada i grudnia 2012 r.

Biorąc pod uwagę opisane ramy czasowe jasnym jest, iż potencjalne roszczenia odszkodowawcze Gminy nie są aktualnie dotknięte przedawnieniem i otwarta jest nadal możliwość skierowania sprawy na drogę sądową. Niemniej decyzja taka w pierwszej kolejności wymaga ustalenia i wykazania szkody majątkowej w rozumieniu art. 361 § 2 kc. Takiego ustalenia oraz takiego materiału natomiast brak, zaś dotychczas wykonane analizy – w tym opinia renomowanej firmy MiliardBrown – wskazują iż Festiwal faktycznie oddziaływał na wiele aspektów życia społecznego, kulturalnego i ekonomicznego na obszarze Łodzi, żaden jednak z tych elementów nie daje się zakwalifikować jako uszczerbek w majątku Gminy Łódź.

W tym stanie rzeczy, gdy dochodzenie roszczeń wiąże się z koniecznością poniesienia opłaty sądowej i ryzykiem poniesienia dalszych kosztów procesu w razie przegranej akcji procesowej, kierowanie na drogę sądową sprawy, w której powód nie może się wykazać szkodą majątkową w rozumieniu art. 361 § 2 kc jest na tym etapie działaniem niezasadnym.

Uwzględniając natomiast, iż Gmina w świetle określonych powyżej ram przedawnienia ma jeszcze możliwość przeprowadzenia dalszych analiz, które być może pozwolą określić wymierny uszczerbek majątkowy w majątku Gminy i sprecyzowanie szkody, której zaspokojenia by oczekiwała, kwestie te z perspektywy ewentualnej przyszłej strategii procesowej na tym etapie nie powinny być przedmiotem publicznej debaty.

DYREKTOR
BIURA PRAWNEGO

Jacek Turczak

